

Tot torna tan bo com era

L'estiu és el temps de la cançó «bolera», de província. Al nostre país tot un seguit d'estrelles que enlluernen ens visiten en gira, atrets per les propostes sucoses d'edils i regidors.

J. Castelló

Paloma San Basilio, Manolo Escobar, José Luis Perales, Bertín Osborne, Manzanita, Francisco, José Bález... són les estrelles de la *canción* espanyola, clara i diàfana de postulats, antagònica en edat a la nova cançó, tan nova que sembla que encara quequeja. I els alcaldes del país no volen gitar-se amb xiquets. Prefereixen de cremar els diners amb l'experiència i el dimoni, més vells,

i d'encertar-la en aquest «camp de batalla» de les actuacions festeres.

Enguany, dues tasses, doncs. Alzira ha pres la torxa a Benidorm, que vol descivilitzar-se per la via ràpida del roc. I l'alcalde ho ha aconseguit. Paloma San Basilio, Alberto Cortez, José Luis Perales, José Vélez, Bertín Osborne, Mari Trini, Georgie Dann, Sara Montiel, Manolo Escobar, Antonio Amaya, El Titi, Alfredo Rey, Juan Pardo, Trigo Limpio... Tots, tot el catàleg Benavent. I un poc de cançó —sola— i un poc de roc.

«Tenemos —comentava l'alcalde d'Alzira, que fa també de vicepresident de la Diputació de València— unos festejos que no los tiene nadie en la Comunidad Valenciana; somos envidiados por todo el mundo y vamos a seguir por este camino aunque hayan unas tías marías con injertos de fanáticos o de budas aprendices de Jomeini que no estén conformes.» Ausades.

Les xifres —cruels— donen la raó a l'alcalde. 120.000 assistents a les vetlades musicals. Ja ho deia el representant d'una casa de contractació d'espectacles d'anomenada als responsables de Cultura de l'Ajuntament de Gandia: «Això és el que demana la gent. I no cal pegar-li més voltes.»

Això, però, no és tot. A Alzira hi ha hagut enguany, malgrat el Manolo de las Españas, un dèficit d'onze milions de pessetes —l'Ajuntament de València, en un mes de fira i una població vint vegades més gran, n'ha perdut quinze—. I, també, la mitjana d'espectadors s'ha reduït ostensiblement pel que fa a la de l'any passat. Damunt, tota l'esquerra —inclosa una destacable part del PSOE local, representada per cinc regidors— discrepa del sistema que provoca l'enveja mundial i fa picar de dents la competència.

Finalment, una gran part de l'assistència provenia del turisme costa-



ner de les comarques veïnes. Tot el barri de Lavapiés. Segons els sectors més radicalment disconformes, els veïns no hi han participat, i, fora del recinte on hi ha hagut les vetlades, l'ambient no s'assemblava gens al d'una festa. A l'esquerra, jomeinis, budes i ties maries...

Alzira no n'és l'excepció. Ajuntaments valencians en mans del PSOE, una gran majoria, o d'AP es rifen les figures en gira «bolera». A Vilamarxant, aquest mes d'agost, actuen Marfil, Juan Ramón, Eva Miler i Carmen Montenegro; a Casinos, Manolo Escobar; a Gata, Juan Pardo, Salomé, Emilio José, Manzanita i Diango; a l'Eliana, Francisco i El Titi; a Ontinyent, Tony Ronald, Encarnita Polo i Eugenio; a Torrent, Manzanita; al Pinós i a Xàbia, Paloma San Basilio; a Serra...

Maria del Mar Bonet, Marina Rossell, Pau Riba, Llach, Raimon, Al Tall, la Dharma, actuaran per comarques del Principat, saltaran a les Illes, o correran més lluny, on, entre cançó i cançó, si encara els ve de gust, intentaran explicar les raons d'un país els ajuntaments del qual ajuden Manolo Escobar a la recerca



Eugenio, a Ontinyent.

que saben més. L'experiència, forana, se'ls mira panxacontenta, superior. Ai, els de les protestes...

Joan Monleon, amb molt de temps en la brega, comentava, arran d'una actuació a Alzira, per les festes de l'any passat, que ell preferia de ser inclòs dins una barreja de cantants «normals», heterogènia. Perquè cal oblidar purismes tamisadors, aïllament innecessaris. S'ho ha pres molt fort, això, Paco Blasco, l'alcalde d'Alzira, satisfet de trencar llances

José Vélez, Paloma San Basilio i Manzanita. És l'estiu, tu.



guns detalls puntillosos més. Més milió i mig.

Els cantants de la cançó, encara que facen segona fila, tenen un *cache-te*, com els agrada de dir, ben sucós. Osborne, milió i mig. Els altres oscil·len entre els dos i les cinc-cents mil. Al final de l'escala hi hauria, més modest, Al Tall, inassolibles per als ajuntaments que duen Beti Misiego o Paloma San Basilio.

Per tot això, la gent aquella de les protestes, i la nova, torna a protestar. Alguns cantants han dirigit una carta a l'Ajuntament de València per no incloure'ls en la programació de la Fira de Juliol. Aquest

pocs casos excepcionals on actuar. És fàcil buscar el perquè d'algun fracàs personal, però un conjunt amb tota una problemàtica clara i global és tota una altra cosa.

I, ara com ara, la classe dirigent municipal, a cor amb l'autonòmica, s'està d'estudiar-ne les causes i les solucions. Els temps ja han canviat, deuen pensar. Tot un símptoma.

Diuen que Lou Reed, fa temps, per a deixar-se fer un concert, demanava tovalloles perfumades, cinc espills i set caixes de pots de cervesa alemanya. Més la quantitat acordada. No se sap ni quant. Ell. Ells, els giraires de l'estat, folklòriques o no, recorden encara allò de la pica a Flandes. I volen fer-s'ho bé. Com els bons. Bertín Osborne, per exemple, demana una banyera en el camerino i al-

programa, malgrat això, era suggerent i atractiu. ¿Què caldria, doncs, enviar a l'Ajuntament d'Alzira?

Damunt, en certa premsa de València algun columnista massa atrevit ha arribat a mostrar al «populisme» de Paco Blasco com l'escaient. Tota una mostra de «savoir faire». I criticava, això mateix, l'«elitisme» de l'Ajuntament de València.

La problemàtica de la cançó al país, de tota la cançó, del roc a la moguda, passant per la mediterraneïtat, és seriosa. Demana actituds institucionals globals i coherents. Demana participació en les decisions. Alguna cosa s'hi ha fet, però poc. Mentrestant, algunes actuacions dels edils municipals són homònimes als seus antecedents orgànics. Amb les mateixes excuses, les mateixes contractacions. I no és només la cançó, perquè aquesta misèria abraça també la música clàssica, el jazz, el blues, el roc... D'ací i de fora.

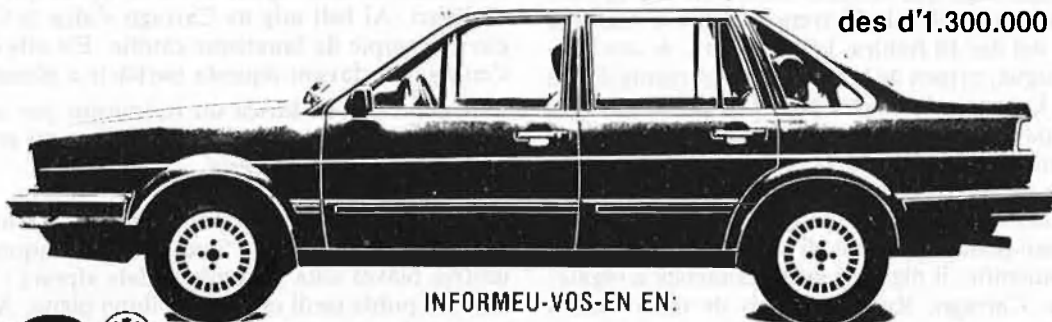
del carro perdut. El Manolo del «si es hombre no es español, y si es español no es hombre» del darrer disc.

Hi ha més cantants valencians encara. Paco Muñoz i Lluís Miquel i 4 Z, Lluís el Sifoner i Carraixet, i Pantaix i el Club de Mares Esportives, i Bustamante i el grup Cànem... I més —en tots els estils, a tots els nivells— que podrien eixir, si els deixassen, a cobrir un buit, a canviar de marxa... I els que ja són s'han de limitar a uns

VOLKSWAGEN

SANTANA

des d'1.300.000 ptes. F.F.



INFORMEU-VOS-EN EN:



COMERCIAL SETABENSE, S. A. • Baixada de l'Estació, 6 • Tel. 288 17 80 • XÀTIVA